

Τ η ς η μ έ ρ α ς

Δυστυχώς, οι αριθμοί δεν είναι «πολιτικό θέμα»

Τις τελευταίες μέρες έχει επανέλθει στο προσκήνιο, και μάλιστα από κυβερνητικούς αξιωματούχους ή στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, το σενάριο του δημοψηφίσματος ή ακόμα και των εκλογών.

Για ποιον λόγο όμως μπορεί να γίνει μια τέτοια κίνηση, από μια κυβέρνηση που έχει πάρει "λαϊκή εντολή" πριν από τρεις μόλις μήνες; Τι έχει αλλάξει τόσο ριζικά, ώστε η κυβέρνηση να θελει να ζητήσει την αναβάπτιση στη λαϊκή ψήφο; Αλλά κυρίως τι προβλήματα θα λύσει μια τέτοια ενέργεια;

Ας δούμε καταρχήν το γιατί να γίνει κάτι τέτοιο. Με μια κίνηση κυρίως προκήρυξης εκλογών, η κυβέρνηση θα προσπαθήσει να "εκβιάσει" και πάλι την ψήφο των πολιτών, ώστε να έχει ισχυρότερη, ας πούμε, και πιο νωπή λαϊκή εντολή, με βάση τα νέα δεδομένα.

Ομως, μια εκλογική διαδικασία τώρα, που είναι πιθανόν να έχει τα ίδια αποτελέσματα με αυτά του Ιανουαρίου, δεν θα κάνει τη διαφορά. Εξάλλου, τα δεδομένα ήταν γνωστά και πριν τις εκλογές. Απλώς η τότε αξιωματική αντιπολίτευση έκανε πως δεν τα έβλεπε γιατί αυτό βόλευε εκλογικά. Τώρα που αναγκάζεται να διαχειριστεί το πρόβλημα, βρίσκεται σε δύσκολη θέση και κάνει "ηρωικές" κινήσεις.

Ελπίζει ότι λόγω της "υπερήφανης στάσης" θα πάρει περισσότερο ποσοστό, μια και δεν έχουν υπάρξει απτά αποτελέσματα της στάσης της αυτής.

Που είναι σαφές ότι αυτό οδηγεί σε αρνητικό έδαφος. Έτσι προφανώς προσπαθεί να προεξοφλήσει γεγονότα.

Αν, όμως, η κυβέρνηση πάρει έστω και ένα τοις εκατό λιγότερο από τον Γενάρη, ποιο θα είναι το εσωτερικό πολιτικό κλίμα; Και μήπως έτσι, προσπαθεί να απεμπλακεί από την απίθανη συμμαχία με τους ANEL;

Το δημοψήφισμα είναι ένα παρόμοιο ζήτημα. Καταρχήν είναι δύσκολο να μπει ένα ερώτημα το οποίο δεν θα έχει να κάνει, έστω

εμμέσως, με το "εντός ή εκτός ευρώ". Και κάτι τέτοιο είναι καταστροφικό για την εικόνα της χώρας στην Ευρώπη (θυμηθείτε τις Κάννες...)

Από την άλλη, αν η κυβέρνηση καταλήξει σε συμφωνία, γιατί να την βάλει σε δημοψήφισμα; Αν είναι καλή, ας την υπογράψει, αν όχι ας την απορρίψει.

Οι κυβερνήσεις εκλέγονται για να κυβερνούν και να αναλαμβάνουν τις ευθύνες. Απλό.

Ας δούμε όμως και το δεύτερο κομμάτι αυτής της συζήτησης. Τι θα σημαίνει το αποτέλεσμα εκλογών ή δημοψηφίσματος για την Ευρώπη και τα δικά μας ζητήματα.

Καταρχήν ας αφαιρέσουμε το θέμα δημοψήφισμα γιατί είναι σαφές, από τις δηλώσεις των Ευρωπαίων αξιωματούχων, πως κάτι τέτοιο, με όποια μορφή και να γίνει, θα είναι σαν "ναι ή όχι στο ευρώ"...

Ας πάμε στις εκλογές. Και ας δεχθούμε ότι η κυβέρνηση παίρνει και

περισσότερα ποσοστά από τον Ιανουάριο. Πρώτον θα έχουμε περάσει έναν μήνα σε κενό, κάτι που θα έχει καταστρέψει εντελώς την οικονομία, που ήδη στέκεται "από ευρωπαϊκή στήριξη" στο ένα πόδι.

Στη συνέχεια, είναι σαφές ότι μία ακόμα πολιτική νίκη της κυβέρνησης στο εσωτερικό δεν αλλάζει τα δεδομένα στο εξωτερικό. Οι Ευρωπαίοι (και δανειστές, μην ξεχνάμε) δεν έχουν καμία υποχρέωση (καλώς ή κακώς) να σεβαστούν το γεγονός πως εμείς ζητάμε τη γνώμη του ελληνικού λαού.

Αυτό που θέλουν είναι να σεβαστούμε ως χώρα τις υπογραφές και τις δεσμεύσεις μας, με τις οποίες πήραμε πολλές δεκάδες δισεκατομμύρια ως δάνειο. Και γι' αυτό επιμένουν στην πρακτική πλευρά του θέματος.

Δυστυχώς, οι αριθμοί δεν είναι πολιτικό θέμα. Κι επίσης, δυστυχώς, και οι άλλες χώρες που μας έχουν δανείσει έχουν κοινοβούλια και λαούς στους οποίους δίνουν λογαριασμό.

Κι αυτό δεν φαίνεται να το καταλαβαίνει η κυβέρνηση.

Άλλο τι θέλουμε, τι μας βολεύει εμάς και άλλο τι μπορεί να γίνει.

Αυτή, εξάλλου, είναι και η διαφορά της θεωρίας από την πράξη. Της θεωρητικής και ανέξοδης αντιπολίτευσης από την κυβέρνηση που πρέπει να κάνει πράξεις, συγκεκριμένες μάλιστα και μετρήσιμες.

Εδώ είναι και το μεγάλο δίλημμα του Αλέξη Τσίπρα. Εδώ είναι που πρέπει να σκεφτεί αν θα κάνει το άλμα ή θα μείνει στο παρελθόν, αφήνοντας τη χώρα να οδηγηθεί σε αχαρτογράφητα νερά.

Του ΠΕΤΡΟΥ ΤΡΟΥΠΙΩΤΗ
ptroupiotis@yahoo.gr